

Liane Mars

CHLAP NA ROZTRHNUTÍ

Dvě ženy, dvě miminka, jeden muž

KLOKAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by HarperCollins in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Translation © Ivana Führmann Vízdalová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DOPPELT ODER NICHTS,
SAGT DAS GLÜCK
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím HarperCollins
in der Verlagsgruppe HarperCollins Deutschland GmbH,
Hamburg
přeložila Ivana Führmann Vízdalová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-825-8

Všem porodním asistentkám a asistentům.

Děkuji vám, že jste.

Všem těhotným ženám.

Brzy ta chvíle nadejde.

Všem rodičům.

Všechno je pouze jedna fáze.

*A zvláště mužům a ženám,
pro něž dítě zůstalo nesplněným přáním.*

Nejste sami.

Pohodový svět

Emílie

Už dobrých deset minut zírala Emílie na obrazovku počítače. Má si ten vir záměrně stáhnout, nebo ne? Věděla, že je to směšný úmysl – a více než pochybný. Ale manžel Petr už tři dny nepřišel domů a ona se cítí tak osamělá. Natolik opuštěná, že jí hlavou táhnou opravdu praštné nápady.

Prostě to udělej, pomyslela si našťavaně. O vteřinu později ukazováčkem klikla na myš a vpustila vir do počítače. Antivirový program se okamžitě zběsile rozblikal a posílal jí jedno varování za druhým. Spokojeně vymazala celou historii, odstranila všechny další stopy a sáhla po mobilu. Oddychla si, až když uslyšela vyzváněcí tón.

Udělala to. Teď už není cesty zpátky.

„Emílie,“ pozdravil ji za okamžik příjemný, vlídný mužský hlas. „O vás jsem ale už dlouho neslyšel.“

Protože jsem si uložila odvykací kúru, odpověděla v duchu. Její dětinské nadšení pro chytrého počítačového odborníka muselo skončit. Nutně. Zvláště poté, co jí těhotenský test konečně ukázal vytoužený výsledek. Od toho dne na jeho číslo nezavolala. Ale dneska... dneska podlehla slabosti.

Někteří lidé, když se cítí nešťastní, konzumují čokoládu. Emílie si záměrně stáhla vir do počítače, aby si o něm mohla popovídat s odborníkem.

„Haló, Emílie? Jste tam ještě?“

Několikrát zamrkala, aby se vrátila do skutečnosti. Nikdy nepochopila, proč ji oslovoval křestním jménem a nadále jí vykal. Bohužel jí byl ten neobvyklý způsob milý a mlčky ho přijala. „Ano, jsem tady... přihodilo se mi takové malé neštěstí. Mám vir v počítači. Však víte.“

„Neznám nikoho, kdo kliká tak nešťastně jako vy.“ Torsten Flocke se zhluboka nadechl, avšak Emílie v jeho hlase zaslechla úsměv. Okamžitě se jí rozbušilo srdce a v hlavě se ozvalo vyzvánění na poplach.

Jsi vdaná. Čekáš dítě. Měla bys ses rozplývat jen nad Petrem.

Věděla, že si počíná špatně. Podvádí Petra už jen tímhle zavoláním? Možná. Nejspíš. Na druhou stranu ale přece mluví jen s odborníkem. To nikomu neublíží. Dobře. Před rokem se u ní Torsten Flocke občas zastavil, ale bylo to ryze pracovní. Emílie velmi dbala na to, aby s ním neflirtovala. Ale trochu ho obdivovat a vskrytu malinko zbožňovat zakázané nebylo. Nebo ano?

Po třetím potratu následujícím po druhém umělém oplodnění se jí vedlo zle. Hodně zle. Spadla do tak hluboké díry, že neměla tušení, jak se z ní sama dostane ven. Petr s ní nebyl a její bratři nepřipadali v úvahu jako partneři pro rozhovor o tak intimních ženských záležitostech. V té době byl Torsten jejím jediným záchranným lanem pro spojení s okolním světem. Protože neměl tušení o tom, co se stalo, choval se k ní normálně a nezacházel s ní jako se syrovým vejcem. Navrhoval jí nové projekty a spolu s ní se do nich nadšeně vrhal.

Zachránil ji, aniž to věděl.

„Můžu u vás být tak za půl hodiny,“ říkal právě v tomto okamžiku.

Emílie strnula. S takovým vývojem nepočítala. Obvykle spolu jenom telefonovali a Torsten ze svého počítače převzal kontrolu nad jejím laptopem. Také by jí už úplně stačilo poslouchat jeho hlas. Jeho dech. Dokonce i kurzor jí připadal nějak sexy, když s ním pohyboval on. Ale že chce přijít – to je...

„Budu ráda,“ přerušila divoký vír myšlenek. „Připravím kávu, jestli máte chuť?“

„Fajn. Tak zatím.“

Torsten prostě ukončil rozhovor a přenechal Emílii naprosnému tichu v jejím pokoji. Okamžik ještě upírala oči na mobil, než ho položila vedle laptopu. Přijde k ní. Brzy. Skoro hned.

V panice vyskočila. Má na sobě teplákovou soupravu, vlasy neupravené, o nenalíčeném obličejí s očima ani neopláchnutýma po spánku ani nemluvic. A její byt... ne. Ten je v pořádku. Vždycky měla vzorně uklizeno, kdykoli mohla přijít návštěva. Ale už mnoho týdnů žádná nepřišla.

Proč jen se stěhovala do toho zatraceného města? Heiligenhafen bylo nádherné místo, ale nikoho tu neznala a nějak se nedokázala sblížit s místními lidmi. Když konečně potkala někoho, kdo jí byl sympatický, velmi rychle se ukázalo, že je to turista. Bylo to tu náročné a osamělé. Hlavně i proto, že první tři měsíce skoro nemohla vyjít z domu. Trpěla silnými těhotenskými nevolnostmi.

Ponorková nemoc. Tak to jednou nazval Petr. Vztahoval ten pojem na sebe, což bylo samozřejmě směšné. On že má ponorkovou nemoc? Vždyť jsem to byla já, kdo celé měsíce nevykročil z domu.

Povzdychla si. Ne. Na Petra teď nechce myslet. To je úplně jiná záležitost. Aby se rozptýlila, oblékla si po třech dnech pěkné šaty, hezky se učešala a lehce nalíčila. Ne tolik, aby to bylo nápadné, ale dost na to, aby vypadala svěže.

Nakonec uvařila kávu a pustila hudbu, ale tu zase okamžitě vypnula. Vypadalo by to divně. Aby Torstena nenapadlo, že ho chce svádět. Rychle z pokoje odnesla všechny svíčky i filigránské srdíčko pověšené na stěně. Jistota je jistota. Nebo ne? Teď to místo vypadá tak prázdné.

Právě na ně všela jiný, neutrální obraz, když se ozval zvoněk. Okamžitě všeho nechala, spěchala ke dveřím a prudce je otevřela.

Před nimi stál on. Torsten Flocke. Od jejich posledního setkání mu vyrostly vlasy a trčely do všech stran. Emílii se tenhle divočejší vzhled líbil. Byl nekonvenční a vypadal úplně jinak než Petrův pečlivě upravený účes. Její manžel si také nikdy nenechal narůst plnovous. Torstenovi vyloženě slušel. Vypadal díky němu nezávisle a trochu jako hippie. Místo obleku a kravaty měl na sobě džíny a kostkovanou

dřevorubeckou košili. Ta zakrývala i silnější boky, které Emílie z neznámého důvodu považovala za přitažlivější než jakkoli vypracované břišní svaly.

Tak tohle se mnou dělají hormony. Myslí na úplně šílené věci.

Torsten se mile usmíval jako vždycky, avšak trochu se zarazil, když mu pohled sklouzl na její lehce vyklenuté břicho. „Vy jste těhotná?“ zvolal.

„Ano, v šestém měsíci. Smím vás představit? Tohle je můj malý poklad.“ Ze stran položila ruce na břicho, jako by chtěla dítě obejmout. Nebo ochraňovat. Přitom si uvědomila, že zrudla. Jak je možné, že je jí těhotenství najednou trapné?

Dítě vycítilo neklid a protestovalo po svém. Pořádně jí zevnitř koplo, ale protože bylo ještě maličké, Emílie to vnímala jen jako lehké zachvění. Okamžitě se uklidnila. Kdykoli pocítila, že se dítě pohnulo, zaplavila ji vlna úlevy. Nebylo divu po celém tom dramatu, které prožila, aby otěhotněla.

„Srdečně blahopřeji, Emílie. Vypadáte kouzelně, smím-li to říct,“ navázal okamžitě Torsten. „To dítě vám moc sluší.“ Vesele zahýbal obočím a vyvolal tím Emíliin úsměv. Zvláštní nálada se vytratila tak rychle, jak nastala. „Jste v šestém měsíci? Tak dítě bude... jak to rychle počítám... srpnové novorozeně!“

„Ne, narodí se v září, přesně desátého.“ Emílie se zasmála, když si všimla Torstenova údivu. „Já vím, většina lidí počítá dobu těhotenství devět měsíců, ale tak jednoduché to není. Jsem těhotná čtyřicet týdnů počínaje dnem mé poslední menstruace. Až do ovulace jsem ale stále těhotná nebyla, a než jsem se to dozvěděla, uplynuly ještě dva týdny – takže v podstatě celý měsíc, ve kterém jsem ještě nevěděla, že jsem těhotná. Přesto se však počítá se čtyřiceti týdny, tedy deseti měsíci, ovšem podle lunárního kalendáře.“ Zarazila se, když viděla, jak se Torsten zatvářil. „Příliš mnoho informací?“

„Tedy upřímně, při slově menstruace se mi mozek vypnul. Desátého září? Ten den si budu pamatovat.“

Emílie opět ucítila, jak zrudla. Uf. Naštěstí Torsten zjevně nebral její povídání nijak fatálně. Prošel kolem ní, zcela samozřejmě si zul boty a v červenooranžově pruhovaných ponožkách zamířil k jejímu pracovnímu koutu v zadním rohu obývacího pokoje. Emílie trvala na tom, že svůj elegantně zaoblený psací stůl postaví právě na tohle místo. Odtud měla přímý výhled na moře, které se před ní rozprostíralo, na pláž a racky. Teď byl konec dubna a slunce zářilo na nádherně modrém nebi.

Na obzoru plul kutr a nedaleko zkoušel v mírném větru své štěstí osamělý surfař. Dále směrem k chráněné přírodní oblasti Graswarder viděla rybáře stojícího v moři. Pohled na něj už důvěrně znala. Starý muž vždycky stál na tomto místě a lovil ryby. Jestlipak někdy něco chytil? Pochybovala, že je zde rybaření vůbec povoleno.

Občas kolem jejího domu prošli turisté. Většina z nich byla na cestě do rezervace a nadšeně obdivovala historické vily na pláži. Poloostrov byl úzký pruh země táhnoucí se rovnoběžně s pevninou daleko do Baltského moře. Zde se rozkládala proslavená slaniska obklopená plážemi s jemným pískem a nekonečnými dunami.

Emílie tuhle krajinu milovala. Kde by mohla být kreativnější než ve zdejší zachované přírodě? Nový domov jako kdyby stál mimo čas.

Torsten přerušil její myšlenky, když se energicky posadil k psacímu stolu na židli ve starožitném stylu a otevřel laptop. Protože Emílie většinou pracovala na různých místech, nikdy si nepořídila stolní počítač. Musela být v pohybu, aby dokázala kreativně myslet. Jakmile však měla plán na příští článek do svého blogu, vrátila se k psacímu stolu. Na své nejoblíbenější místo. Zvláště když na něm seděl její oblíbený počítačový odborník.

„Samozřejmě jsem sledoval váš blog,“ promluvil Torsten a prsty zběsilou rychlostí tupal do klávesnice. „O těhotenství se tam nezmiňujete ani slovem.“

Byla to výčitka? Mýlila se, nebo Torsten opravdu vypadá trochu vyvedený z míry? Téměř dotčený. Zvláštní... nebo... ale ne! Přece nebude odpůrcem dětí? Že by se v něm natolik spletla?

„Měla jsem strach, že se to zase nepovede. A také se mi žádné slovo na světě nezdálo vhodné pro můj malý zázrak,“ odpověděla Emílie. Přitáhla si blíž čtenářskou židli a posadila se těsně vedle Torstena. Příliš pozdě si všimla, že by to mohlo vypadat vtíravě, a nenápadně se pokoušela posunout zpátky. Nohy židle hlasitě zavržaly po podlaze. *Trapné!* „Ale napsala jsem asi dvacet článků o těhotenství. Jenom jsem je ještě nezveřejnila. Prostě si netroufám,“ přiznala se celá zrudlá, aby ho rozptýlila.

Torsten přestal bušit do klávesnice a vzhlédl k ní. „Mohl bych se na ně hned podívat?“ zeptal se. „Nezávislý názor by mohl být docela užitečný. Jako tenkrát, když jste chtěla psát o přestavbě svého domu.“

Emílie opět cítila, jak rudne. Jeho otázka jí byla nepříjemná a zároveň vítaná. Měla z ní radost. Petr se o její blog nezajímal. Podle něj to byla jen kratochvíle. Koníček, který ženě v domácnosti pomáhal zahnat nudu. „Najdi si pořádnou práci,“ přerušil ji drsně, jakmile se o blogu rozpovídala. Dříve to bylo jiné. Podporoval ji a pomáhal, jak jen to bylo možné. Ale to už je dávno.

„Nechtěl jsem dotírat, promiňte mi mou troufalou otázku,“ omlouval se zkroušeně Torsten.

„Není co promíjet,“ pospíšila si Emílie s odpovědí. „Váš zájem mě těší.“

Než by si to zase stačila rozmyslet, naklonila se a vyvolala svůj blog. Po dvou dalších kliknutích už připravené články rolovaly po obrazovce. „Ohrožuje ten vir můj blog?“ zeptala se polekaně.

„Ne. Není to moc nebezpečný vir. A už je skoro odstraněný. Ale v každém případě byste se měla co nejdříve postarat o optimalizaci svých textů pro vyhledávače. Vzpomínáte

si na můj rychlokurz? Už teď máte dobré počty zhlédnutí, ale mohlo by to být ještě mnohem víc. Vaše on page faktory jsou salát a off page nemáte vůbec. Měla byste...“

Emílie Torstena už neposlouchala, jen upírala oči na jeho rty. Byly úzké a dokonale tvarované. A jaká moudra z nich splyvala. Torsten je tak chytrý, a sympatický a...

„Jdu pro kávu,“ přerušila ho a vyskočila ze židle.

Zasmál se hlubokým sexy hlasem. „Sorry. Vaše uši musí trpět. Já vždycky začnu se svými odbornými termíny. Když dovolíte, trochu se postarám o váš blog.“

„Nemusíte se přemáhat a klidně o mém blogu mluvíte profesionálně. Hlavně abych ho pak ještě poznala. Já...“ Zazvonil jí mobil. Automaticky ho zvedla z psacího stolu a přijala hovor. Byl to Petr.

„Ahoj, miláčku. Promiň, že se ozývám až teď, ale dneska večer nepřijdu. Konference skončila, ale jsem úplně vyřízený a tu cestu bych nezvládl. Zůstanu tady přes noc a ráno pojedu rovnou do práce. Uvidíme se zítra večer, ano?“

Emílie cítila, jak se na ni valí osamělost jako tsunami. Polkla, aby uvolnila hrdlo, které se jí svíralo. „Dobře,“ souhlasila tiše.

„A v sobotu to taky nestihnu na ten směšný předporodní kurz. Šéf mě vyslal na golf s jedním důležitým zákazníkem. Mám se mu trochu věnovat a bavit ho. Vadí to moc?“

„Ne. Já... stejně jsem kurz přípravy k porodu pro dvojice stornovala.“

Chvilku bylo ticho. „Fajn... a proč vlastně?“

„Protože bys tam se mnou beztak nechodil a neměla jsem chuť jako jediná těhotná bez partnera sedět mezi šťastnými páry. Zapsala jsem se teď na kurz pro budoucí maminky. Ostatně ten přípravný kurz pro těhotné rozhodně není směšný. Je důležitý. Pro mě a tvé nenarozené dítě. Ale klidně jdi na golf...“ Hlas se jí zlomil a cítila, že jí z očí vytryskly slzy. Zatracené hormony!

Torsten se už před chvilkou přestal zabývat počítačem. Starostlivě se na ni díval a povytáhl jedno obočí. Emílie se soustředila na tenhle podivný výraz jeho obličeje a hned se trochu uklidnila.

„Co bude s tou dětskou postýlkou?“ zeptala se pevným, vyčítavým hlasem do mobilu. „Pořád ještě stojí uprostřed pokoje jen napůl složená. A tos ji chtěl postavit už minulou sobotu. Já nemůžu pokoj dál připravovat, dokud postýlka nestojí na svém místě. A taky skříň je pořád ještě nerozbalená.“ Věděla, že tahle změna tématu je hloupá, ale už několik dní chodila do dětského pokoje a nechápavě zírala na ten chaos. Symbol jejich vztahu. Petr je prostě takový, jaký je. Nikdy ho nezmění, musí s tím žít.

„Ale miláčku, přece jsi teprve v šestém měsíci. Máme na to všechno ještě spoustu času. Dítě se narodí až v září. V neděli se o to postarám. Slibuji. Mrzí mě, že pro tebe teď mám tak málo času,“ sklíčeně se omlouval Petr. „Přisahám, že se polepším. Opravdu! Zítřejší večer jsem zase s tebou. Pak si můžeme v klidu o všem popovídat. Teď musím končit. Tak papa zítra.“

„Pa, zítra,“ odpověděla Emílie, ukončila hovor a ruka s mobilem jí klesla, oči sklopila k zemi.

„To je úplně normální, že muži mají panický strach z předporodních kurzů,“ poznamenal opatrně Torsten. „Buďte k manželovi shovívavá. Já když jen o takovém kurzu slyším, běží mi mráz po zádech. Zní mi to moc odborně.“

„Je to ale jen kurz přípravy na porod, ne porodní kurz. Učíme se správně dýchat, pečovat o kojence, navštěvujeme různé porodní sály a..., ale to je jedno. Petr tam se mnou nejde. Musím to zvládnout sama. Asi stejně to bude se smontováním dětské postýlky.“

Torsten prudce vstal. Tak náhle, až se Emílie lekla. Odhodlaně si vyhrnul rukávy. „Kde?“

„Co kde?“

„Kde je ta postýlka?“

„Určitě nebudete stavět dětskou postýlku. Bylo by mi to nepříjemné.“

„To nemusí. Rád to pro svou oblíbenou zákaznici udělám. Tak tedy kde je?“

Emílie přemýšlela a zvažovala možnosti. Je moudré jeho nabídku přijmout? Pravděpodobně ne. Na druhou stranu ji velmi trápilo, když den za dnem pořád viděla jen jednotlivé díly postýlky. Přepadal ji panický strach, že nikdy nebude hotová. Dokonce se jí o tom i v noci zdálo. Přenášelo se to na její celkovou náladu. Na její všední den. Nebude tedy lepší něco proti tomu temnému pocitu udělat?

Odhodlaně odvedla Torstena do pokojíku, kam se brzy nastěhuje její miminko. Přebalovací pult byl ještě zabalený v krabici stejně jako skříň. Jen postýlka byla napůl složená. Všude kolem se povalovalo nářadí.

Petr ji začal stavět a pak ho to najednou přestalo bavit. Emílie se pokoušela dokončit to sama, ale nechápala, co to tam její muž vytvořil. Nakonec to musela vzdát.

Ten chlap je úplně nemešlo, slyšela v duchu bručivý hlas bratra Jonathana. Od samého začátku neměl Petra rád, na rozdíl od ostatních tří bratrů. Ti se aspoň snažili přivítat ho do rodiny. Bohužel Petr se od nich příliš odlišoval. Možná právě proto si ho vybrala: protože byl protikladem její rodiny. Usazený, solidní, racionální.

Torsten vzal do ruky návod k montáži, důkladně ho prostudoval a začal jednotlivé díly spojovat šrouby. Emílie ho chvíli pozorovala, pak pochopila. „Vy nemáte tušení, co vlastně děláte, že ne?“ zeptala se konečně.

Torsten položil dvě prkna, která právě držel, a pohlédl na ni. „Já jsem ajťák a jakkoli se bráním tomu kliše, tak jsem počítačový maniak. Rád si přečtu návody jak co dělat, ale jejich převedení do praxe u mě ztroskotá.“ Zvedl ruku se šroubovákem a mával s ním. „S tímhle nářadím umím zacházet asi stejně jako vy s antivirovým programem.“

Krátce se na sebe zadívali. A současně se rozesmáli. „Ukažte, dejte mi to,“ promluvila po chvíli Emílie. „Vy mi budete říkat, co s čím mám sešroubovat. Nějak to dopadne.“

Torsten přikývl. Pak najednou zvažněl. „Jasně. Nějak to dopadne.“ Pak se usmál a Emílii poskočilo srdce. Tentokrát si ten pocit připustila a styděla se za něj jen trošičku.“

Leonie

Už dobrých pět minut zírala jako omámená na honosnou pozvánku od matky Karin. Došla v balíčku velkém jako dlaň a už ten byl pastva pro oči. Leoniiino jméno a adresa na něm stály mezi zlatými ornamenty. V balíčku na zlatém hedvábném papíru mezi růžovými lístky ležela přeložená filigránská kartička, samozřejmě svázaná krásnými stužkami. Kdo dneska něco takového posílá?

Leonie se stále ještě neodvážila vyjmout kartičku z krabičky a přečíst si ji. Stačil jí už nadpis. *Pozvánka na svatbu*. No nazdar. Čím si tohle zase zasloužila?

„Tak už to dotáhni do konce,“ šeptala si. Obvykle bývala první, kdo se odvažoval přijmout výzvy. Vždycky tomu tak bylo. Jakmile však byli ve hře její rodiče, proměnila se v ustrašenou šedou myšku.

Rázně vytáhla kartičku a otevřela ji. *Uff!* Zlaté třpytky zavířily a zformovaly se v datum v optice 3D. Leonie údivem zamrkala.

Ne! Ne, ne, ne! To se máma neodvážila!

Zazvonil mobil. Ani se nemusela dívat, kdo volá. Věděla to i tak. Váhavě stiskla hlasitý příjem.

„Už jsi to otevřela?“ zeptala se matka rozrušeně a znělo to, jako když malé dítě stojí před krámkem se zmrzlinou.

„Ty si snad ze mě děláš srandu,“ vypravila ze sebe Leonie. „Za prvé jsou to necelé dva týdny před termínem mého porodu a za druhé... Mami! Ten den se přece žení táta.“

„No ne,“ vydechla matka afektovaně. „To už jsi v tak pokročilém stadiu... no... těhotenství?“

Poslední slovo vyslovila jako nadávku. Všechno, co se týkalo tělesných změn, jí bylo odporné. A to platilo pro pupínek, co naskočil na nose, stejně jako pro dítě, které rostlo v břiše. Jak sama mohla porodit dítě, bylo pro Leonii dodnes záhadou.

„Teď jsem na začátku šestého měsíce a přesně řečeno se mé dítě má narodit sedmnáctého září. Takže ano, už jsem v tak pokročilém stavu,“ odpověděla nervózně Leonie. Vztek je dobrý. Toho se může držet, aby přežila tenhle šílený rozhovor. „Ale to není to nejhorší. Proč sis, pro všechno na světě, vybrala pro svatbu stejný termín jako táta? Rok má tři sta pětadesát dní. Nemohla sis zvolit jiný než zrovna čtvrtého září?“ Leonie zvyšovala hlas. Mluvila tak hlasitě, že její sekretářka vstala a s varovným pohledem zavřela dveře oddělující Leoniiinu pracovnu od předpokoje a velkoprostorové kanceláře. Když je šéfká takhle rozjetá, bude lepší, když si toho nikdo nevšimne.

„Bezpodmínečně jsme se chtěli brát v hotelu Roční období v Kielu a oni měli volný už jenom tento jediný termín. S tím jsme nemohli nic dělat.“

Leonie strnula. Ne! To snad nemůže myslet vážně. Nežení se otec ve stejném hotelu?

Leonie se štípla do kořene nosu a zhluboka se nadechla. Matka byla zase jednou ve svém živlu. Kdykoli mohla, tak to otcí natřela. To byl také důvod, proč se Leonie držela od svých rodičů raději dál. Jinak by se zbláznila. Už v dětství fungovala jako nárazníková zóna mezi nimi, prostředník a záchytná stíhačka. Bojovali proti sobě někdy tak tvrdými prostředky, že to hraničilo až se zločineckými praktikami.

„Já nepřijedu,“ prohlásila Leonie spontánně.

„Cože? Proč ne?“

„Protože možná v té době budu rodit. S hekáním ležet na porodním sále a tlačit z vagíny tvou vnučku. Takže budu

velmi zaneprázdněná.“ Záměrně se vyjádřila tak drsným způsobem, aby matku znejistila. Škoda, že neviděla, jak po jejích slovech zbledla.

Dveře do kanceláře se otevřely a vešel Petr. Jinak by si nikdo nedovolil vyrušit ji tak rázným způsobem. Petra tohle nikdy nezajímalo, to na něm měla ráda od samého začátku. Věděl, co chce.

Tázavě povytáhl obočí, samozřejmě vykročil k jejímu psacímu stolu a vzal jí z ruky kartičku. Když pochopil, o co jde, vytřeštil oči.

No ano, pomyslela si trpce Leonie. Právě se schyluje k bouři. K obrovskému, monstróznímu hurikánu.

Petr jí beze slova ukázal mobil, na kterém viděla zprávu od svého otce. *Já tu starou zabiju*, četla Leonie. No prima. Takže tatínek už se dozvěděl o mamčině zničujícím úderu. „Musím končit,“ oznámila matce.

„Opovaž se mě prostě odkliknout. Přece nemůžeš jen tak prohlásit, že nepřijdeš na svatbu vlastní matce, a klidně ukončit rozhovor. To se nesluší, a už vůbec ne na svědkyni. Tak jsem tě nevychovala.“

„To je pravda, nevychovala. To za tebe zařídil táta. Můžeš mu za to poděkovat. Později ti napíšu.“ Rychle ťukla na tlačítko ukončení hovoru a hodila mobil na psací stůl tak prudce, až sklouzl přes celou desku a na druhé straně se snesl na zem. Petr se starostlivě sklonil a zvedl ho.

„Tvoji rodiče jsou fakt divní,“ poznamenal pobaveně.

„Divní? S nimi je peklo na zemi. Jak to, že ti můj táta píše esemesky? A odkud ví o matčiných svatebních plánech?“ Zděšeně k němu zvedla oči. „Ne! Ta čarodějnice ho pozvala.“

Petr rozvážně přikývl. „Údajně jako krok ke smíru. Aby zakopali válečnou sekeru.“

Leonie hlasitě zasténala a zakryla si rukama oči. „Proboha! A to jsem si myslela, že ten právě začínající předpovědní kurz je to nejhorší v mém současném životě.“

Teprve teď si uvědomila, o čem se její matka jen tak mimochodem zmínila. Řekla opravdu „svědkyně“? Tak to v žádném případě.

Petr obešel psací stůl, postavil se za její židli a lehce jí masíroval šíji. Přitom ji políbil na pěšinku ve vlasech, což v ní vyvolalo příjemné mrazení po celém těle. Okamžitě se uklidnila. Takovou reakci dokázal vyvolat jen Petr. On jediný. Jinak nebyl nikdo schopen tak jemně spoutat její temperament.

„Všechno bude dobrý,“ šeptal jí do ucha a ona cítila, jak se jí ježí chloupky na pažích. Nádherný pocit.

Obrátila se k němu a jeho rty jí něžně přejely po tváři. Srdce se jí rozbušilo a zrychleně dýchala. Když se k němu chtěla otočit úplně, břichem bolestivě narazila o stůl. *Zatraceně*. Tahle její nemotornost se pořád zhoršuje.

Když si představí, že má před sebou ještě více než čtyři měsíce, začíná se děsit, jak velké břicho jí ještě naroste. Už teď mívala pocit, že praskne.

Jen to kopání uvnitř jí nevadilo. Když se Mia převalovala, Leonie se musela usmívat. Byl to nepopsatelně hezký pocit. Jediněčný.

„Ostatně se to jmenuje přípravný kurz pro těhotné, miláčku. Nikoli předporodní kurz,“ šelmovsky se usmál Petr. „To mi zacvrlikal do ucha jeden ptáček.“ Leonie se okamžitě uvolnila.

„Říkám tomu, jak já chci. Předporodní kurz mi zní mnohem výstižněji. Porod, rovná se bolest, trýzeň, krev a různé odpornosti.“ Zhluboka se nadechla. „Možná tam ani nepůjdu,“ přemýšlela nahlas. „Císařský řez by bylo docela dobré řešení. Šmik, šmik a hotovo. Nejlépe čtvrtého září, abych v žádném případě nemusela jít na tu praštěnou svatbu.“

Sáhla po mobilu a hledala v historii starého chatu s otcem. *Zatraceně*. Ano. Žení se také v hotelu Roční období, jen v jiném sále. Se zasténáním opřela hlavu o desku stolu. „Ti dva mě přivedou k šílenství,“ prorokovala.

„To ano! Ale možná tě to také trochu rozptýlí a zaplaší tvou paniku ze všech těhotenských příprav. Miláčku, ty to dokážeš. Pevně tomu věřím. A kdo ví? Když budeš mít štěstí, praskne ti plodová voda přímo v okamžiku, kdy dojde na slib Ano, a ty budeš moci úplně legálně vykřiknout ‚Ne, stop!‘“

„Blázínku,“ láskyplně se usmála Leonie a vychutnávala si příjemně hřejivý pocit, který se jí zmocňoval. Dlouhá léta si nedovolila něco takového zakoušet. Nechtěla se zamilovat. Nikdy! Ale pak se to stalo a byla proti tomu úplně bezmocná. Občas, v některých dnech, ji přepadl strach z toho, jak si tuhle vzájemnou důvěrnost užívá. Co když se vztah s Petrem zhroutí stejně jako manželství jejich rodičů? Co když se také o její dítě budou matka s otcem přetahovat? Co když se budou tak nenávidět, že už spolu nedokážou promluvit jediné rozumné slovo?

Ne, pomyslela si. To se nám s Petrem nestane. Jsme dokonalá dvojice. A já dokonce přežiju i ten zatracený předpoldní kurz.

Přípravný předporodní kurz

Emílie

„Ahoj, jmenuji se Emílie, je mi dvacet osm let a jsem v šestém měsíci těhotenství. Manžel Petr i já se necháme překvapit, jestli to bude chlapeček, nebo holčička. Hlavně aby dítě bylo zdravé. Od tohoto kurzu očekávám hodně informací o porodu, dobré tipy na jeho přípravu a doufám, že získám nové skvělé známé.“ Emílie s podmanivým úsměvem přejela pohledem po přítomných a měla radost z vlídných pozdravů ostatních těhotných žen a příkývnutí školitelky. Ano, bylo to správné rozhodnutí zapsat se na přípravný předporodní kurz na dopoledne. Tady byli manželé zakázaní, takže ženy byly samy mezi sebou. Petr by s ní beztak nešel, i kdyby ho kdovíjak přemlouvala.

Už jen včerejší večer jí stačil. Petr se strašně urazil, když uviděl smontovanou postýlku. To přece byl jeho úkol, rozčiloval se. Jasně. Jak by ne.

Emílie byla natolik chytrá, aby mu neřekla, s kým postýlku postavila. Jen by vznikly mrzutosti. Přehlížela tedy jeho přehnané rozhořčení a šla se osprchovat. Když takhle vyváděl, nepomohlo žádné vysvětlování. Krátká manželova návštěva jí tedy nepomohla uniknout z osamělosti. Proto teď vkládala všechny naděje do tohoto kurzu.

Bylo to hloupé? Možná. Ale pomalu si už nevěděla rady, jak svůj život zvládat. Hlavně proto, že manželovu přítomnost doma začala nazývat návštěvou. V myšlenkách sama nad sebou zavrtěla hlavou. Opravdu nastal nejvyšší čas, aby se něco změnilo.

Měla by si co nejdříve najít v Heiligenhafenu kamarádky. Tak ráda by někam patřila, byla součástí nějaké skupiny.

V jejím starém domově v Münsteru to nebyl problém. Ale tady v Heiligenhafenu se cítila jako kachna mezi labutěmi. Její nejstarší bratr byl přesvědčený, že je to Petrovým vlivem. „On tě izoluje,“ zlobil se. Emílie ho při tom nechala, pravou příčinu však znala jen ona. Petr ji neizoloval. Byla to výhradně její vina. Ale s tím je teď konec. Projekt „Získat kamarádky“ odstartoval.

Začátek zatím vypadal slibně. Vedoucí kurzu vřele a přátelsky opětovala Emíliin úsměv. To bylo dobře. Velmi dobře. „Tak tě tu vítáme, Emílie. Jsme rádi, že tě...“

Prásk. Někdo prudce otevřel dveře, které narazily do stěny tak hlučně, až sebou všechny přítomné cukly. Na prahu se objevila vysoká štíhlá žena s kulatým břichem. V ruce držela kelímek s kávou, na paži se jí houpala hříšně drahá kabelka Gucci a na nohou měla lodičky s tak vysokými podpatky, co by se těhotným měly důrazně zakázat.

Měla vlasy černé jako uhel, černou tužkou orámované oči a vystupování ženy, která ví, co chce. Emílie takové ženy dobře znala a zpravidla se jim spíš vyhýbala. Připadala si vedle nich ještě bezvýznamnější než normálně. Představovaly to, co ona nikdy nebude: sebevědomou podnikatelku, která vyvolává dojem. Především u mužů.

„Je tady porodní kurz školy porodních asistentek?“ zeptala se nově příchozí. Na ženu měla neobyčejně hluboký, drsný hlas.

„Jestli myslíš přípravný předporodní kurz, tak ano. Pojď dál,“ pozvala ji školitelka překvapivě zdvořile. Pravděpodobně byla stejně jako ostatní zaskočená impozantním ženiným zjevem a nechtěla vyprovokovat nepříjemnou scénu. „Ale musíš se zout,“ dodala po krátké odmlce. „Boty si můžeš nechat za dveřmi. Je to kvůli koberci...“

Nová účastnice se zadívala na měkký, pískově žlutý koberec pochybovačně, avšak s tichým povzdechem se podřídila. Chvilí vypadala v rozpacích, nevěděla, kam položit pohárek s kávou, obrovskou kabelku a široký černý plášť.

Konečně. Urostlá žena setřásla z nohou lodičky s vysokým podpatkem a dlouhými kroky se vrátila do místnosti.

„Vedle Emílie je ještě jedno volné místo,“ ukázala jí školitelka.

Emílie sklopila hlavu, jakmile na sobě ucítila pohled černovlásky. Měla pocit, jako by zaslechla: „No, to mi ještě chybělo,“ ale nebyla si tím jistá. Cítila, jak jí do tváří stoupá horká vlna. Vždycky na ní bylo okamžitě poznat, co pociťuje. Když znervózňela, rázem také zrudla. Opravdu nepříjemné.

Nová příchozí prošla napříč malým kruhem sedících a zamířila k ní. Ranní slunce propůjčovalo jejím vlasům tajemný lesk. Naštěstí byla atmosféra v kurzu přátelská a místnost světlá a vzdušná. Kurz se konal v nejvyšší patře velkého hotelu, takže se vlastně vznášely nad městem. Ohromným panoramatickým oknem se dívaly přes pláž na moře. Vlevo od nich vedlo do Baltského moře klikaté, futuristicky působící molo.

Za normálních okolností by si Emílie vyhlídku vychutnávala, nyní však její pozornost poutalo něco jiného. Ta černovlasá žena.

„Právě se představujeme. Emílie už nám o sobě pověděla. Teď jsi tedy na řadě ty,“ vyzvala ji školitelka a povzbudivě na ni kývla.

Žena se právě velmi obtížně usazovala na jogínskou rohož. Emílie si říkala, že pro těhotné ženy jistě existují pohodlnější pozice než turecký sed na zemi. Ale většina účastnic kurzu to prostě přijala. Jen nově příchozí ne.

„Pomoc! Platím tady za kurz skoro sto euro a vy pro mě nemáte ani židli?“ zeptala se podrážděně. Měla na sobě dost krátkou sukni, která se jí při pokusu usednout na zem povážlivě vyhrnula. Emílii se ženino oblečení velmi líbilo, byla však ráda, že sama se oblékla pohodlně do sportovního.

„Chceme na tomto kurzu důkladně poznat své tělo. To na židličkách není možné,“ vysvětlovala školitelka stále ještě s úsměvem, který však už byl o poznání chladnější. „Já jsem

Anetta, devět let porodní asistentka, matka čtyř dětí a vedoucí tohoto kurzu. Prostě se stručně představ, abychom si mohly lépe povídat.“

„Okay... já jsem Leonie. Sorry, že jsem se opozdila,“ vůbec poprvé se usmála a Emílie si pomyslela, že hned působí mnohem sympatičtěji. Snad ji první dojem přece jen oklamal.

Leonie. Hezké jméno. Ráda by tak pojmenovala dceru – pokud se jí narodí děvčátko –, Petr však byl z neznámých důvodů zásadně proti. Doslova se tomu jménu zuby nehty bránil.

„Příště nám třeba můžeš jako odškodné za pozdní příchod přinést veganský bezlepkový zákusek,“ usmála se Anetta. „Pověz nám o sobě ještě trochu víc.“

Leonii zmrzl úsměv na rtech. Zřejmě si nebyla jistá, jestli školitelka nežertuje. „Mám ráda kávu, černou a bez mléka,“ prohlásila zdráhavě a pozvedla pohárek jako na přípitek. „No a... bydlím tady v Heiligenhafenu.“

Zřejmě to bylo všechno, co o sobě mínila prozradit, protože spokojeně přikývla a upila kávy. Emílie neměla slov. V životě neslyšela, že by se někdo tak podivně představil. Která těhotná žena se představuje a přitom drží v ruce kelímek černé kávy, a ani slovem se nezmíní o dítěti, které nosí v břiše? Na kurzu pro těhotné? Neuvěřitelné.

Také školitelku to zarazilo a nehodlala Leonii jen tak propustit. „A co tvoje dítě? Jak je to s ním? Pověz nám o něm něco – a třeba také o tom, co od kurzu čekáš a jaká přání máš do budoucna.“

Leonie zrudla. Zřejmě si až nyní uvědomila, jak asi její vystoupení zapůsobilo. „Aha, dítě,“ dodala spěšně. „No... tady to uvnitř je Mia. Vlastně nebyla plánovaná, ale teď to zkrátka tak je. Roste si už šest měsíců, v prvních třech měsících jsem kvůli ní hooóódně často zvracela, ale až příliš pozdě jsem pochopila, že je to příznak těhotenství. Teď už asi měsíc leží velmi nepohodlně na mé slezině, nebo co mě to tam tak

nepříjemně tlačí. Termín porodu mám sedmnáctého září, ale stejně tenhle výpočet považuju za pouhé věštění ze skleněné koule. Dítě se narodí, až se bude chtít narodit. A co očekávám od kurzu? Jsem tady, abych se informovala a dostala nějaké tipy, jak vydržet příští měsíce a jak ze sebe pak dostat Miu bez velkého masakru. Ještě se pořád rozhoduju mezi přirozeným porodem a císařským řezem.“

Tahle žena Emílii proti její vůli ohromovala. V jejím světě byly Leoniiny názory velmi neobvyklé. Přínejmenším o nich nikdo tak jasně nemluvil na veřejnosti. Ženy, které dávaly přednost císařskému řezu, to většinou zamlčovaly. O ničem se nedebovalo tak vášnivě jako o způsobech porodu, kojení a poloze novorozence při spaní. Zřejmě každý, muž i žena, měl v těchto ohledech své pevné přesvědčení. Aspoň tak to na Emílii působilo. Rychle se naučila, že je lepší uvažovat podle pravidel. Odchytky v této oblasti byly jen těžko přijatelné.

Není tedy divu, že celý kurz reagoval užasle. Ticho těžce doléhalo na Emíliiny nervy a v nitru cítila, že se schyluje ke konfliktu. V jejím pohodovém světě! Bezpodmínečně mu musí zabránit.

„Malá se opravdu bude jmenovat Mia?“ zeptala se Emílie a tím odlákala pozornost od Leonie na sebe. „Krásné jméno. Nebo je zatím jen pracovní označení?“

„Pracovní označení?“

„No třeba jako Klaus Petr, Myška, nebo Žabička. Mnoho rodičů tak svůj malý zázrak nazývá, aby nemuseli předem prozradit jméno.“

„Proč bych ho neměla říkat? Nejpozději při porodu se ho přece dozvedí všichni. Tak s tím můžu začít hned.“

„Ale všichni v rodině pak s tebou diskutují, jestli je to jméno opravdu hezké nebo jestli by jiné nebylo hezčí. Když se dítě narodí, jméno je tady a všem se líbí – bez ohledu na to, jak moc je neobvyklé. A jaké jméno dáš, když se narodí chlapeček?“

„Tak se bude jmenovat Markus. Ale v tom případě by mému malému synovi chybělo něco rozhodujícího, a proto doufám, že se to nestane.“

„Lékaři se na ultrazvuku můžou také mýlit.“

„Při testu krve už méně. Já spíše důvěřuju vysoce moderní analýze DNA než zrnitému šedivému výřezu obrazovky. A tak si můžu být jistá, že moje Mia přece jen nakonec nebude Markus.“

Emílie to vzdala. Diskutovat s Leoníí bylo náročné. Přemýšlela zkrátka úplně jinak než ona. „V každém případě je Mia krásné jméno,“ zopakovala unaveně a prosebně pohlédla na Anettu, aby převzala zpátky vedení rozhovoru.

Lektorka okamžitě pochopila. „Myslím, že tady v kurzu budeme moci mnoho tvých předsudků vyvrátit, Leonie,“ promluvila. „Přirozený porod má vždy přednost před císařským řezem, a při správné přípravě to také není žádný masakr. Důležité je se na to naladit. Totéž platí pro kojení.“

„Ano, pokud jde o to,“ začala Leonie, ale Emílie ji rychle nenápadně dloubla do žeber. Jsou věci, které se veřejně nesmí zpochybňovat. Téma kojení k nim patří.

Leonie na Emílii tázavě pohlédla. Teď už světu vůbec nerozuměla. Emílie vyčkala, až se Anettina pozornost obrátila na další budoucí matku, potom sousedce pošeptala: „Bez ohledu na to, co chceš na téma kojení říct, nech si to pro sebe. Anetta je laktační poradkyně v La Leche Liga.“

„La Leche Liga? Co to k čertu je?“ vyhrkla Leonie zděšeně. „Zní to jako pouliční gang.“

Emílie se usmála. Pouliční gang? Jak na to Leonie přišla? V každém rádci pro těhotné je Liga nejméně jednou zmíněná. Je vůbec něco takového možné? Opravdu Leonie dosud nečetla ani jednu knížku o rození dětí? Ne! Nikdo takový přece neexistuje. Aspoň v Emíliině světě ne.

„To jsou matky, které ti pomáhají naučit se kojit,“ vysvětlovala tiše a náhle se jí v roli učitelky zalíbilo. V myšlenkách si toto pozoruhodné setkání zaznamenala jako případný

nový článek na blog. Možná pro ni Leonie přece jen může být užitečná. Vzpomněla si na Torstenova slova. Její blog se dobře rozvíjel. Dokonce velmi dobře. A aby to tak zůstalo, musela ho pravidelně plnit novými články. To však znamenalo vystoupit ze starých zavedených struktur a začít s něčím novým. Jen tak je možné zůstat zajímavá. Aby však mohla psát o Leonii, musí dotyčná nejprve přežít tuto hodinu aniž bude lynčovaná. Nejvyšší čas, aby té dámě otevřela oči. „Pokud si nechceš okamžitě pořídit spoustu nepřátel, musíš být jako těhotná zastánkyní kojení. Jinak se proti tobě okamžitě zvedne silný protivítr. Ale neboj se, já mám čas a pomůžu ti. Jak už se Anetta zmínila: jmenuji se Emílie a těší mě, že tě poznávám.“

Leonie

Teď uvízla ve svém osobním hororovém filmu. Všechny předsudky, které měla o přípravných předporodních kurzech, se jí v pěti minutách potvrdily. Ale co v pěti. Ve dvou minutách! Pravda, nebylo od ní zrovna chytré přijít pozdě. To nikdy není dobrý vstup do semináře. Ale všechno, co následovalo, předčilo veškeré její obavy.

Proč jen dopustila, aby ji Petr přesvědčil a přihlásila se do tohohle zatraceného kurzu? Její intuice ji naléhavě varovala. Nehodí se sem a vyčnívá tu jako páv mezi šedými husami. Opravdu jí chybí onen slavný mateřský gen? Proč prostě nedokáže držet pusku a v klidu naslouchat? Proč naopak musí hned vyprovokovat konfrontaci s lektorkou?

Jedno je jasné: Pokud by ještě jednou neplánovaně otěhotněla, bude Petr muset čelit té hordě supermatek spolu s ní. Pak se může klidně zabývat Ligou La Leche.

„Teď, když jsme se všechny představily, tak se navzájem poznejme ještě trochu lépe,“ promluvila lektorka. „Utvořte,

prosím, dvojice a ptejte se své sousedky. Téma otázek: váš malý zázrak.“

Přisáhám, že jestli ještě jednou Miu nazveš „můj malý zázrak“, tak tě uškrtím, pomyslela si vztekle Leonie. Obrátila se nalevo v naději, že tam najde nějakou normální partnerku pro rozhovor, ale uviděla jen těleso ústředního topení. Napravo seděla jen... A sakra! To je jí snad i ten radiátor milejší.

„Leonie,“ usmála se svatouškovsky Emílie. „To je dobře, že se my dvě můžeme poznat blíže.“ Lhala tak očividně, že Leonie málem obrátila oči v sloup. Hodily se k sobě asi tak jako ISS s Titanikem.

Ale nebylo pomoci. Teď to musí vydržet. Tak do toho. „Těšíš se na svůj malý zázrak?“ zeptala se opatrně a doufala, že nebude muset vyslechnout duševní striptyz neznámé matky.

„A jak. Ale také mám obavy, že to nestihneme včas do nemocnice a...“

„Stop!“ zarazila ji Leonie a prudce zvedla ruce. „Prosím tě, nezahrnuj mě svými obavami. Je to jako nakažlivá nemoc. Jakmile o ní člověk uslyší, už ji cítí. Nemůžeme chvilku mluvit o něčem jiném než o miminech?“

„Ale proto jsme přece tady. Abychom si povídaly o miminách. Myslela jsem si, že tady je k tomu správné místo. Můj muž to nechce poslouchat.“

„On s tebou o dítěti nemluví?“ Leonii, aniž by to chtěla, zaplavila vlna soucitu. Od té doby, co se jí hormony vzbouřily, se jí to stávalo pořád. Dříve by jí Emílie byla úplně lhostejná. Jenomže teď...

„Ale ano, občas ano. Jenže o mých obavách a nejistotě nechce ani slyšet. Mám dojem, že i on propadá panice a nechce to přiznat. Ale reagoval divně už na to, když jsem mu sdělila, že jsem těhotná. Jako kdybych mu dala pěstí do žaludku. Přitom jsme dítě dlouho plánovali. Jenom to trvalo déle, než jsme mysleli. Jak reagoval tvůj muž? Když to nebylo plánované.“

„Postavila jsem před něj tři skleničky s tvrdým alkoholem, pak jsem mu to řekla a čekala, až je všechny do sebe obrátí. Potom Petr trochu zbledl, ale nakonec měl radost.“

„Tvůj manžel se jmenuje Petr? Můj taky. Tak máme aspoň něco společného.“

Ano, pomyslela si Leonie. A u toho jednoho pravděpodobně zůstane. „Můj Petr a já nejsme manželé. Jako dítě rozvedených rodičů mám k manželství zřejmě jiný postoj. Byla jsem ráda, když se rodiče konečně rozvedli. Ovšem teď opět uzavírají manželství s novými partnery. Mám z toho zvláštní pocit.“ Zhluboka se nadechla, aby potlačila svírání kolem žaludku. Jakmile přišla řeč na matku, dělalo se jí nevolno. To bylo dokonce i téma porodu lepší. Zároveň se sama podivila, proč Emílii vůbec o sobě vypráví tak soukromé věci. Už nikdy nic takového nedělá. Emílie má ale v sobě něco, co ji přimělo mluvit. Vzbuzuje něčím důvěru a je přátelská.

„No dobře, Emílie,“ poslechla Leonie svůj instinkt, možná je načase trochu se otevřít, jinak tenhle kurz vůbec nepřežije, a pokračovala: „Můžeš se mi svěřit se svými obavami. Klidně začni!“

„Ne. Teď už nechci. Máš pravdu. Je to moc stísnující. Povědejme si raději o něčem pozitivním.“ Emílie se na okamžik zamyslela, pak se jí tvář rozjasnila, protože ji napadlo téma. „Mojí doprovodnou porodní asistentkou při porodu bude Anetta. Slíbila mi to minulý týden. Naštěstí. Už jsem měla strach, že žádnou neseženu, protože většina asistentek neprovází při porodu, podporují tě jen při jeho přípravě a při počáteční péči o dítě. Jsem tak šťastná, že ji mám. Jak to máš ty?“

„No...“ vypravila ze sebe Leonie. „Co je to k čertu doprovodná porodní asistentka?“

Emílie na ni vykulila oči. „To je taková porodní bába, která tě provází při porodu. Celou dobu.“

„Celou dobu? Kdo proboha chce něco takového? Až budu trpět pekelná muka, nechci, aby mě při tom celou dobu někdo pozoroval. To je strašné! Chci mít svůj klid.“

„Není to strašné. Asistentka tě podporuje a pomáhá ti. Je báječné, že ji znáš už z dřívějšíka. Ví, co potřebuješ a chceš.“

„Ale já ani sama neznám své potřeby. Koneckonců je to můj první porod. Tvůj ne?“

Emílie svraštila čelo. Leonie u ní poprvé vycítila jistou podrážděnost. Aha. Tahle osůbka s blondatými andělskými kudrnami, zářivě modrýma očima připomínajícíma huskyho a roztomilými pihami kolem nosu se taky umí rozzlobit. Zajímavé. „Ano, je to můj první porod. Právě proto je tak důležité být dobře připravená.“

Císařský řez, prolétlo Leonii hlavou. Kéž mi udělají císařský řez. Vzápětí strnula. V Emíliiných očích se objevilo cosi zneklidňujícího. Podivný výraz. Jako by se vydala na lov...

„Neříkej mi, že ještě nemáš svou porodní asistentku,“ zašeptala Emílie, jako by z ní osobně musela vymítat ďábla.

„No... nemám. V nemocnici přece nějaké jsou. To nestačí?“

Emíliin pohled si bylo možné vyložit pouze jako čiré zděšení. „Leonie, to snad nemyslíš vážně. Já jsem si porodní asistentku začala shánět už ve třináctém týdnu a stěží jsem se k jedné dopracovala. Takové asistentky ti pomáhají i po porodu, ukolébávají tvé dítě, ukazují ti, jak máš kojit, jsou ti zkrátka všemožně k ruce. Bohužel jich je stále ještě příliš málo. Je to hrozné, vždyť je to tak důležité povolání.“

O tom Leonie nepochybovala. Opravdu jí to bylo líto za všechny porodní asistentky, ale... „Ve třináctém týdnu jsem ještě neměla ani tušení, že jsem těhotná. Vím to teprve dva měsíce.“

Emílie si v upřímném zděšení zakryla ústa rukou. Šok z takové zprávy se jí jasně odrážel v obličeji. Leonii se okamžitě stáhl žaludek. Viděla takovou reakci už často, avšak stále ještě jí to přišlo líto. Ano, je to pravda. S dnešními možnostmi antikoncepce by se takové nehody stát neměly. Ale Mia byla výsledkem delšího onemocnění žaludku a trávení. Typickou ranní nevolnost si Leonie zkrátka špatně vysvětlila.

Okay. Dost už bylo zbytečných úvah, napomenula se v duchu. Ať si klidně je nejhůř připravenou těhotnou v tomto kurzu, ale nenechá si líbit, aby se s ní jednalo jako s úplným vyvrhelem. Vzteky jí náhle vytryskly slzy do očí. Zatracené hormony.

„Ale no tak, má milá, neplač. Spolu to dokážeme,“ šeptala jí dojatě Emílie a znenadání ji objala. Leonie jí visela v náruči jako mokrý pytel a přemýšlela, jak k takovému obratu došlo. Může být tenhle den ještě bláznivější?

Ano, mohl.

Poté, co si s Emílií trochu poplakaly a vedoucí kurzu jim ještě povzbudivě poklepala na ramena, se začalo s jednoduchým dechovým cvičením. Díky němu se Leonieiny pocuchané nervy opět uklidnily. Sport ji pokaždé vrátil na zem. Dodával jí klid. Vždycky tomu tak bylo. Pokud se ovšem tenhle pohyb dá nazvat sportem.

„Představte si, že stydkými pysky trháte kytičky na louce. Musíte se nejprve hóóódně otevřít, abyste kytičku přijaly. Teď se zase sevřete, utrhnete kvítek a zvedněte ho výš. Přesně tak, mé dámy.“

Leonie doslova rvalo uši, co tu slyšela. Zoufale se rozhlédla po ostatních, avšak většina z nich se soustřeďovala na cviky. Jen Emílie se přitom tiše usmívala.

Až když othaly kytičky z poloviny imaginární louky, měla s nimi Anetta slitování. Zazvonila na konec hodiny, ale v posledním okamžiku těhotné ženy spěchající ke dveřím ještě zastavila. „Příští týden je den mužů. Je to pouze jednou za celý kurz, kdy smějí přijít i budoucí tatínkové. A přijít by měli, aby zde mohli položit všechny své otázky a svěřit se s obavami. Do té doby si opakujte cvičení doma, protože jen dobře vytrénované pánevní dno vás s jistotou provede bezproblémovým těhotenstvím.“

V životě Petra sem do kurzu nepřivedu, umínala si Leonie. Odnese si odtud životní trauma. Rychle předběhla u východu ostatní, vklouzla do lodiček s vysokými podpatky

a chtěla se rozběhnout chodbou, než ji zaplní ostatní ženy, ale v kabelce jí hlasitě zazvonil mobil. Pohlédla na něj a bylo jí jasné, že tenhle den je v háji. Třebaže ji ostatní účastnice kurzu obklopovaly, hovor přijala. Nesměla ho odkládat. Všechno by tím ještě zhoršila.

„Zavolej té fúrii zpátky,“ vyjela na ni polosestra Monika.

„Taky jsem ráda, že tě slyším, Moniko,“ odpověděla Leonie důrazně vlídně. „Předpokládám, že mluvíš o mé matce.“

„Přesně o ní. Karin jasně schválně stanovila termín své svatby na den, kdy se žení táta. Co to má znamenat? Od chvíle, kdy to vešlo ve známost, mi nepřetržitě volají všichni společní přátelé. Já jdu tatínkovi za svědkyni a z toho titulu tě žádám: zastav ji!“

Leonie se zastavila. Proboha. Monika je otcova svědkyně. Dnešní den je opravdu čím dál děsivější. To už raději vezme Petra na předporodní kurz, než aby se objevila na téhle svatbě.

„Pokusím se,“ vypravila ze sebe smířlivě. „Ale zastavit ji je těžké. Kromě toho je ten den pro mě celkově nepříznivý.“

„Jak to?“

„Protože o dva týdny později budu rodit.“

Monika hlasitě vydechla. „Leonie, za to ale my nemůžeme. Ty o porodu víš teprve dva měsíce. My svatbu plánujeme už půl roku.“

„Ano, ale vy můžete termín posunout. Já ne,“ namítla Leonie teď už rozčileně. Za pár vteřin se už hádaly tak, že Leonie hovor ukončila. Teprve potom si všimla, jak se celý její organismus bouří.

Srdce jí bušilo příliš rychle a točila se jí hlava. Ztraceně. Zrovna teď, kdy tolik potřebuje všechny síly, jí tělo udělalo čáru přes rozpočet. Aby před ženami z kurzu neprojevila slabost, pomalu se odšourala za roh a sedla si na lavičku u výtahů.

Dýchat zhluboka, nabádala se. Zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit. Moničino zavolání ji rozčílilo víc, než mělo.